

Sygn. akt XII Ga 606/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Agata Pierożyńska

protokolant - osobiście

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2014 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) SA w W.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej od wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie Wydział V Gospodarczy w dniu 25 czerwca 2014 r. w sprawie do sygn. akt V GC 2704/13/S

I. oddala apelację ;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 90,00 zł (dziewięćdziesiąt złotych).

Sygn.akt XII Ga 606/14

Uzasadnienie wyroku z dnia 21 października 2014 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja podlega oddaleniu. Zarzuty w niej podniesione nie mogą podważyć prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Zarzuty naruszenia prawa materialnego podnoszone przez stronę powodową są w tym wypadku ściśle związane w istocie z oceną procesu weryfikacji okoliczności faktycznych miarodajnych dla końcowego rozstrzygnięcia oraz dowodów w kontekście art. 233 § 1 k.p.c.

Ocena Sądu Rejonowego poczyniona w niniejszej sprawie, zgodna jest z logiką i zasadami doświadczenia życiowego. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 marca 2008 r. I ACa 953/07 Lex nr 466440, skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął to sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje

wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000 nr 17, poz. 655). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2012 r. I ACa 568/12). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności strona winna wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 września 2012 r. I ACa 445/12). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie 17 maja 2012 r. I ACa 31/12). Sąd pierwszej instancji ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Reguła ta, współokreślająca granice swobodnej oceny dowodów, nie będzie zachowana wtedy, gdy wnioski wyprowadzone przez Sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także, gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebranych w sprawie materiałem dowodowym (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r. I ACa 285/12). Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. I UK 347/11). Tak procedował Sąd w niniejszej sprawie, stąd odmienny pogląd wyrażony w apelacji nie jest zasadny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. II UK 154/09). Argumentacja pozostaje aktualna w zakresie zarzutu naruszenia art. 28 ust.1 lub art. 28 a ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) oraz art. 65 § 1 k.c. w zw. z art.22 ustawy w kontekście dokonywanej oceny skuteczności wypowiedzenia dotychczasowej umowy ubezpieczenia przez stronę pozwaną z dniem 22 maja 2012 r. W ocenie Sądu Okręgowego apelujący w niniejszej sprawie w żaden sposób nie podważył w apelacji korelujących z dowodami zebranymi w sprawie ustaleń faktycznych Sądu I instancji, który w sposób logiczny wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z jakich przesłanek wysnuł swe wnioski oraz na jakich dowodach się oparł, co stanowi podstawę do przyjęcia tych ustaleń przez Sąd Okręgowy za własne. Sąd Okręgowy nie znajduje podstaw do zakwestionowania prawidłowości wysnutych wniosków, albowiem prawidłową jest ocena Sądu I instancji zamykająca się stwierdzeniem, że strona powodowa w niniejszym procesie nie udowodniła swojego stanowiska w sposób, który pozwoliłby na objęcie jej ochroną prawną skutkującą uwzględnieniem powództwa. Zgodnie z wyrażonymi w art. 3 k.p.c. oraz 232 k.p.c. zasadami to na stronach ciąży obowiązek wyjaśnienia okoliczności sprawy oraz wskazania dowodów na stwierdzenie faktów, z których wywodzą korzystne dla siebie skutki prawne. W niniejszym postępowaniu strona powodowa nie uczyniła zadość wskazanym wyżej powinnościom. Należy zatem uznać, iż nie zdołała skutecznie obronić prezentowanego stanowiska procesowego poprzez podniesienie zasadnych i podlegających uwzględnieniu twierdzeń i zarzutów, a tym samym , by udowodniła zasadność swojego stanowiska w taki sposób, którego wynikiem mogło być uwzględnienie żądania pozwu. Postępowanie niniejsze jest postępowaniem sformalizowanym dedykowanym wyłącznie określonym podmiotom. Wyższa przeto staranność jaka wymagana jest w stosunkach gospodarczych przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru prowadzonej działalności (art.355 § 2 k.c.) znajduje swoje przełożenie na reguły proceduralne. Należyta staranność przedsiębiorcy określana przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej przez niego działalności gospodarczej uzasadnia bowiem zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa i następstw z niego wynikających (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 08 marca 2006 r. I ACa 1018/09).

Strona powodowa w replice na sprzeciw nie zakwestionowała, by pismo datowane na dzień 22 maja 2012 r. nie zostało jej doręczone, ale jedynie, że nie mogło być potraktowane jako wypowiedzające umowę ubezpieczenia. Wobec

braku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC najpóźniej na dzień przed terminem wygaśnięcia dotychczasowej umowy, z dniem 12 lutego 2012 r. doszło do nawiązania nowego węzła obligacyjnego. Skoro umowa z dnia 12 lutego 2012 r. jest umową nową, mają do niej zastosowanie przepisy ustawy w brzmieniu określonym nowelizacją wchodzącą w życie w dniu 11 lutego 2012 r. Mając to na uwadze należy wskazać, że strona pozwana, związana w tym czasie już umową ubezpieczenia z innym ubezpieczycielem, była w pełni uprawniona do wypowiedzenia umowy w każdym czasie, natomiast na stronie powodowej spoczywał obowiązek informacyjny w zakresie potwierdzenia zawarcia nowej umowy dokumentem ubezpieczenia w terminie 14 dni od daty jej zawarcia, czego zaniechała. Należy przeto za Sądem I instancji przyjąć, że dłużnik pozostawał w opóźnieniu z zapłatą składki dopiero od dnia 5 czerwca 2013 r. tj. za okres, w którym strona pozwana posiadała już wiedzę o zadłużeniu z tytułu składki OC. Stosownie do dyspozycji art. 455 k.c. prawidłowość zachowania się dłużnika w wykonaniu zobowiązania jest oceniana z uwagi na czas, w którym zobowiązanie powinno zostać wykonane. Termin wykonania świadczenia jest w tej sytuacji rozumiany jako ostatni dzień, w którym najpóźniej świadczenie powinno zostać spełnione przez dłużnika według treści zobowiązania. Moment ten jest zawsze dniem poprzedzającym dzień wymagalności. Skoro strona powodowa zaniechała obowiązku informacyjnego, strona pozwana pozostawała w opóźnieniu z zapłatą składki dopiero od dnia, w którym powzięła wiedzę o wysokości swojego zadłużenia z tytułu umowy ubezpieczenia OC. Wykładnia pisma z dnia 22 maja 2012 r. dokonana przez Sąd I instancji jest w pełni prawidłowa. Zachowanie strony pozwanej było całkowicie czytelne w rozumieniu art. 60 k.c. Istotą umowy ubezpieczenia majątkowego jest objęcie ubezpieczonego ochroną ubezpieczeniową. Jeżeli ubezpieczony składa oświadczenie o rezygnacji z usług ubezpieczyciela, trudno byłoby z oświadczenia tej treści wyinterpretować cokolwiek innego, aniżeli brak woli kontynuowania umowy, tj. po prostu wypowiedzenie umowy ubezpieczenia. Strona powodowa zresztą nie wskazuje jak inaczej pismo to zinterpretowała oraz co innego z pisma tego może wynikać. Skoro strona pozwana przedstawiła dowód ukierunkowany na doręczenie pisma wypowiadającego poprzez przedstawienie dowodu nadania listu poleconego w dniu 22 maja 2012 r., a pismo to do niej nie powróciło jako niepodjęte, to tym samym ciężar przedstawienia kontr dowodu tej okoliczności został przerzucony na stronę powodową zgodnie z art. 6 k.c. Należy również wskazać, że w sytuacji gdyby pismo nie było podjęte z przyczyn leżących po stronie ubezpieczyciela, to oświadczenie strony pozwanej pozostawałoby skuteczne zgodnie z art. 61 k.c. od momentu, w którym ubezpieczony umożliwił ubezpieczycielowi zapoznanie się z treścią swojego oświadczenia woli. Strona powodowa ciężarowi dowodu przeciwnego nie sprostała albowiem nie jest wystarczające samo gołosłowne twierdzenie, iż pisma takiego nie posiada. Strona pozwana nie może bowiem ponosić negatywnych konsekwencji nieprawidłowej organizacji biurowości u strony powodowej.

Rekapituluując dotychczasowe rozważania, orzeczenie o obowiązku zapłaty składki za okres od zawarcia nowej umowy w drodze prolongaty (12 lutego 2012 r.) do dnia wypowiedzenia umowy pismem z 22 maja 2012 r. z odsetkami ustawowymi od dnia 5 czerwca 2013 r. jest w pełni prawidłowe. Koszty procesu zostały prawidłowo rozliczone zgodnie z dyspozycją art. 100 k.p.c. w stosunku 92% do 8% na korzyść wygrywającego sprawę. Na marginesie jedynie można wskazać, iż wobec okoliczności, że strona powodowa uległa swojemu przeciwnikowi niemal w całości, Sąd uprawniony był nawet do zasądzenia całości kosztów na rzecz strony pozwanej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na zasadzie art. 385 k.p.c. o kosztach orzekając zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Ref. I inst. SSR A. Pelc – Bartosz